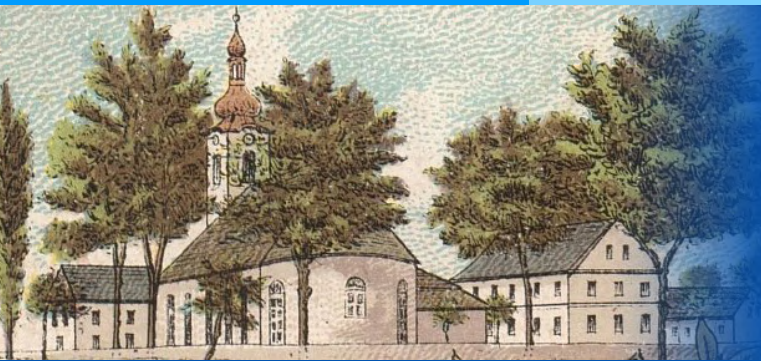

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • říjen - prosinec 2021 • cena 20 Kč

Kázání pronesené pastorem Vladislavem Volným 2. adventní neděli v Ostravě

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v Galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzaniás v Abiléně, za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. (Lk 3,1-6)

V těchto pouhých dvou verších bylo zmíněno pět geografických míst, lokalit, proslulých bohatstvím a mocí: ať už politickou, nebo náboženskou. V pouhých dvou verších zaznělo sedm jmen, jejichž nositelé zastávali velmi významné posty. **Ale k žádnému z nich Boží slovo nepřišlo.**

Evangelista Lukáš si dává záležet na tom, aby zdůraznil, že ani císař Tiberius, ani místodržitel Pilát, ani vládce Herodes, ani velekněží Annáš a Kaifáš nedokázali od Boha přijmout jedno jediné slovo. Příběh slova, které se stává tělem, totiž začal jinde: v temnotě, mimo vyšlapané cesty, daleko od záře, jež vrhají na okolní svět paláce přepychu a moci. Boží slovo slyšel Jan. Kdo to byl? Syn kněze, který se ovšem vzdal svého dědičného nároku na kněžství. Pohodlí chrámu vyměnil za diskomfort a nebezpečí. Kde se to stalo? Na poušti.

Čím je poušť tak výjimečná, že učiní člověka vnímavým na Boží slovo? Na poušti je život drsný, nebezpečný. Člověk tam velmi rychle ztratí iluzi vlastní soběstačnosti. Na poušti člověk nezbyvá nic jiného, než čekat a vyhlížet. Protože na poušti si nelze zvolit nějaký plán B, případně spoléhat na zálohy či zásoby. Na poušti je člověk odkázán na toho, kdo je schopen zprostředkovat záchranu. V tomto prostředí, které bylo od centra mocných a vlivných na hony vzdálené, **k Janovi promluvil Bůh.** Každý z nás by mohl vyprávět o poušti. Nemyslím teď na geografické území, které lze najít na mapě. Mám na mysli krajinu, která se nachází v každém z nás. V této vnitřní poušti objevujeme limity naší soběstačnosti, vlastní křehkost a zranitelnost. Tam se odehrávají naše nejvnitřnější zápasy. To jsou místa, ve kterých bloudíme, klopýtáme a ptáme se: *kdy, jak a jestli vůbec budu mít sílu vstát?* Někdy se do těchto pouští vypravíme sami. Jindy tyto pouště vstoupí do nás. Z pouště nevede žádná zkratka. Pouští je nutno projít. Jan Křtitel si toho byl vědom a kdysi dávno před ním už i prorok Izajáš. Oba se shodli na receptu, který lze v této situaci použít. Jejich rada zněla: *připravte cestu, kterou by k vám mohl přijít Bůh.* Boží slovo a poušť jdou vždy spolu. Zkuste si vzpomenout na kteroukoli poušť svého života a uvidíte, že budete schopni nalézt odpovídající slovo od Boha.

V poušti narušených vztahů mluví Boží slovo o smíření. V poušti pochybností o vlastní hodnotě klade Boží slovo důraz na Boží lásku k nám. V poušti hříchu a viny hovoří Boží slovo o milosrdenství a odpuštění. V poušti ztráty a smutku Boží slovo přináší uzdravení ran a novou radost. V poušti prázdnoty a vyprahlosti dosvědčuje Boží slovo štědré a hojné požehnání. V poušti smrti nás Boží slovo ujišťuje o neotřesitelné naději vzkříšení.

V úvodu bylo řečeno, že s Božím slovem se lidé nesetkali v žádné z pěti prosluněných destinací. A neuslyšel ho ani jeden ze sedmi nejvlivnějších lidí tehdejší doby. Slovo Boží přišlo k Janovi na poušti. Totéž mnohdy platí o nás. To je důvod, proč jsme každý Advent pozváni nejen do geografické pouště, ale i do pouště vlastního nitra. Tam existuje velká pravděpodobnost, že se setkáme se Slovem Božím. Toto slovo v nás dokáže tvořit a stvořit to, co jiná slova nedokážou. Prorok Izajáš a po něm Jan Křtitel vyzývali své současníky, aby připravili cestu Bohu: *Vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypana, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné.* Každý, kdo slyšel tato slova, si je mohl vyložit po svém. Mocní a vlivní se snažili maximálně snížit Ježíšův vliv a jeho poselství zahladit. A to doslova. Usmrtili ho, aby měli od něj pokoj. Význam svého úřadu a pravověrnost svého výkladu Boha chtěli naopak vyvýšit. Jejich interpretace se však ukázala lichá. Ježíš vstal z mrtvých a dal za pravdu zcimo-

vaným a přitlačeným k zemi. Ty napřímil. A také do budoucna připravil prostředí, kde je každý doceněn a přijímán. Toto prostředí se nazývá církev. Zde, v Kristově těle, jsou hory, na které vystupujeme, abychom získali uznání a vliv, sníženy a údolí, do kterých jsme někdy tlačeni a zašlapáni, jsou v Boží rodině naplněna milostí a milosrdenstvím. V církvi se soustředíme nikoli na to, co lidského ducha ubíjí, nýbrž co jej pozvedá.

Na závěr si všimněme, že evangelista Lukáš nespojuje poušť pouze s Božím slovem, narovnáním nerovných poměrů, ale také s pokáním. O Janu Křtiteli napsal – *Začal procházet celé okolí Jordánu a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“* Touha opustit všechny ty stereotypní rutiny a rituály, touha odhodit vše, co můj život zbavuje radosti a co ze mne vysává energii, vedla lidi na poušť, kde mohli ve křtu zakusit obmytí ze všech břemen. Voda je všechna odnesla pryč.

Sestry a bratři, pozvání k očistné zkušenosti zaznívá i dnes pro nás. Pozvání k obmytí života – ať už ve křtu, nebo Večeři Páně – se týká chybujících a bloudících lidí, kteří nedokáží žít ani podle svých vlastních ideálů, o Božích ani nemluvě. Cesta ke spáse je díky Ježíši Kristu přímá a volná. Všechny překážky, které by nám bránily v cestě, jsou odstraněny. Ten, který se nechal kvůli nám semlít, nás zve, abychom se napili nápoje, který z tohoto lisu vytéká. Pro hříšná zavazadla, které

rá si s sebou vláčíme z minulosti, nejsou stanoveny žádné limity. Za cestu k Ježíšovu kříži se neplatí mýtné. Není zde omezena rychlost, nikomu nejsou dávány testy střelivosti. Cestovat lze bez jakýchkoli oprávnění. To, že člověk neustále svádí boje, chybuje, klopýtá, není překážkou účasti, spíše předpokladem. Vše, co nás tíží, smíme odložit. Výměnou dostáváme dar spásy a věčného života. Nic na světě se nevyrovná zkušenosti úplného odevzdání se do Boží odpouštějící náruče, která překypuje štědrá milostí a hojností spásy. Na závěr si položíme otázku: Kde se nacházím v tomto Adventu? Zůstávám v zákopu své zajištěnosti? Anebo jsem ochoten opustit svou komfortní zónu a riskovat cestu na poušť v naději, že tam uslyším Boží hlas, připravím cestu Bohu a nechám se jím zachránit?

Jak odpovíme na hlas volající na poušti?

Bludovický kostel prozářen novými okny

Milí sborovníci, konec roku se velmi rychle blíží a s ním i Štědrý den, kdy se vzájemně se svými blízkými obdarováváme různými dárky. I my sborovníci jsme se navzájem obdarovali, za což bych chtěl vám všem přispívatelům moc poděkovat. Ano, jedná se o nová okna pro náš kostel, ze kterých se teď všichni můžeme radovat. Dne 6. prosince, kdy píšu toto poděkování, zbývá sice ještě vyměnit dvě malá okna v záměstí a dvě menší okna u hlavního vchodu do kostela, ale k 31. prosinci 2021 by měla být celková práce dokončena. Začátkem příštího roku proběhnou ještě na oknech finální práce v interiéru kostela, avšak v porovnání s tím, co již bylo provedeno, se jedná jen o nepatrný zlomek práce. Tady bych chtěl poděkovat za precizně odvedenou práci Czeslawu Michalíkovi. Hlavně jsem mu vděčný za vynaložené úsilí, aby se výměna oken stih-

la do konce tohoto roku. Při podpisu smlouvy byl totiž plán, že každý rok se vymění jedno až dvě okna. Pak se ale naskytla možnost obdržet dotaci z ústředí naší církve, kterou jsme využili. Tím se ale musel změnit celý plán výměny oken a Czeslaw Michalik byl postaven před nelehký úkol: vyměnit okna do určitého termínu, jenž byl zcela zásadně zkrácen. To se mu nakonec podařilo. Z toho máme obrovskou radost hlavně my presbyteri v čele s paní farářkou, neboť jsme ve druhé polovině roku již začínali propadat trudomyslnosti v obavách, že termín pro vyúčtování dotace nestihneme.

Ještě jednou vám všem děkuji za finanční dary a podporu. Nyní se můžeme díky každému z vás společně radovat z nových oken. Samozřejmě děkuji našemu sborovníkovi Czeslawu Michalíkovi za krásně odvedenou práci, která je v souladu s požadavky památkového ústavu, a za splnění termínu i přes mnohé neočekávané komplikace. Přeji nám všem pokojné a radostné Vánoce.

– kurátor Luboš Rajdus

Rozhovor s vojenským kaplanem

Boleslav Firla v mládí navštěvoval mládež ve sboru v Bludovicích, po složení maturitní zkoušky studoval na Bohoslovecké fakultě v Bratislavě a ve Varšavě, jako pastor SCEAV pracoval 22 let ve sboru v Komorní Lhotce. Od loňského roku slouží jako vojenský kaplan v Prostějově, čímž se mu, mimo jiné, splnilo i jeho dlouholeté přání.

pozitivní, trasovali další potencionální nemocné, a když bylo třeba, povzbuzovali již nemocné nebo jim radili, jak mají dál postupovat. V létě jsem pak byl působil společně s našimi vojáky jako dobrovolník na očkovacím centru v Praze v O2 Aréně.

3. Vaše služba obnáší práci mimo domov, neboť Vaše základna je v Prostějově, kde trávíte pracovní týden. Jak jste se vyrovnal s tím, že „na stará kolena“ týden co týden balíte kufry a žijete na ubytovně?

Myslím si, že celkem dobře. S manželkou si totiž denně voláme, a tak víme, co ten druhý prožívá, a těšíme se, až se o víkendu nebo v době svátků uvidíme. Zatím je to pro nás něco nového, ale určitě ne horšího. Když jsme spolu, snažíme se čas trávit co nejvíc společně.

4. Čím Vás obohatil vojenský život? Nebo naopak ztratil jste již nějaké iluze, které jste si vysnil?

Iluze jsem určitě zatím neztratil. Možná jsem si jen uvědomil, že armáda funguje podobně jako každá jiná velká firma. To, v čem vidím jistý druh obohacení pro svůj soukromý i profesní život, je skutečnost, že jsem mohl navázat mnohá přátelství s lidmi ze sekulárního světa, potkat lidi, které bych v životě (jako farář na faře) nikdy nepotkal. Za to jsem opravdu vděčný. Jsem vděčný za to, že se můžeme vzájemně obohacovat.

Vážený Bolku, u příležitosti Vašeho životního jubilea – abrahámovin – Vám jménem všech čtenářů Bludovického informátoru srdečně blahopřejeme. Ať Vás Pán Bůh chrání, kdekoli jste, ať Vám vloží do srdce lásku, radost a pokoj a do úst slova moudrá a povzbudivá!

– Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná

1. Máte za sebou první rok služby v armádě jako vojenský kaplan. Popište našim čtenářům náplň Vaší práce.

Ano. Mám za sebou první rok a dá se říct, že pomalu začínám poznávat to, co se od kaplana v armádě očekává a proč je kaplan v armádě prospěšný. Říkám záměrně „pomalu“, protože spoustu mých aktivit zbrzdila epidemie Covidu-19. Přesto jsem se snažil alespoň trochu dostat do povědomí mužstva tím, že jsem je navštěvoval nejen na jejich pracovištích, ale i při běžném výcviku v kasárnách a mimo ně. Byl jsem přítomen při pietních aktech a významných událostech na útvaru. Hlavně jsem však měl možnost vést spoustu neformálních rozhovorů, naslouchat starostem i radostem vojáků, být jím na blízku v těžkých životních situacích, povzbuzovat je a modlit se za ně a za jejich rodinné příslušníky. Mimo to se samozřejmě jako voják z povolání účastním i běžného výcviku, tělocviku, střeleb aj. Prostě žiji běžný vojenský život. :) Když je zájem a možnost, přednáším a rovněž vedu kroniku útvaru.

2. Jakou činnost v souvislosti s onemocněním Covid-19 jste vykonával v rámci své služby a třeba nesouvisí s popisem práce vojenského kaplana?

Na jaře jsem se jako dobrovolník zapojil do fungování tzv. call centra, které fungovalo pod hlavičkou hygieny. Každý den jsme telefonicky kontaktovali covid

Malé zastavení u jednoho z nejvýznamnějších Čechů – Antonína Dvořáka – 2. díl

Minulé povídání o hudebním skladateli Antonínu Dvořákovi bylo ukončeno sdělením, že se příště rozjedeme za rodinou do Ameriky. Jak se to přihodilo?

Jeanette Thurberová

V červnu 1891 byl Antonínu Dvořákovi doručen telegram s dotazem: „Přijal byste místo ředitele Národní hudební konzervatoře v New Yorku od října 1892 včetně dirigování šesti koncertů svých skladeb?“ Odesílatelkou byla paní Janette Thurberová, zakladatelka ústavu, zámožná dáma, zcela oddaná hudbě. Jak zdůrazňovala, místo může obsadit jedině proslulý skladatel z Evropy, tedy Antonín Dvořák z Prahy. Jeho hudba už byla v Americe známá především po provedení Slovanských tanců. Dvořák pochopil, co se od něj očekává: „...zkrátka vytvořit pro Američany hudbu národní.“

Ve výběru paní Thurberové bylo důležité i to, že Dvořák, i když neměl žádné pedagogické vzdělání, měl vynikající renomé jako profesor skladby a instrumentace na Pražské konzervatoři. Dovedl ve svých svěřencích objevit talent a vést je tak, aby se stali skladateli originálními (V. Novák, J. Suk, O. Nedbal aj.).

Přijmout nabídku ale znamenalo závažné problémy pro skladatelovu rodinu. Manželé měli šest dětí, nejstarší Otylka byla čtrnáctiletá, nejmladší Zoška (Aloisie) teprve čtyřletá. K rozhodnutí nabídku přijmout hodně přispělo to, že na pražské konzervatoři právě ukončil studium v houslové třídě Čechoameričan Josef Jan Kovařík (1870–1951), rodák z české osady ve Spiellwillu. Dvořák ho přesvědčil, aby mu dělal průvodce a sekretáře v New Yorku a o prázdninách na Vysoké dal základy angličtiny členům rodiny, kteří byli na cestu vybráni: bylo to manželka Anna, dcera Otylka, rozhodnutí padlo i na devítiletého syna Antonína. Ostatní děti byly svěřeny do opatrování babičce Čermákové a sestře paní Anny. Je pochopitelné, že důležitou roli hrál i finanční přínos zámožné cesty, mnohonásobně vyšší než plat na Pražské konzervatoři.

Ještě před dalekou cestou cítil Dvořák milou povinnost – rozloučit se s přáteli a obdivovateli, kterých nebylo v Čechách a Moravě málo. Rozhodl se pro originální řešení. Uspořádal šňůru koncertů, na kterých se podílel nejen svým dílem, ale i dirigováním, hrou na klavír a violu. Do programu zapojil kapely, pěvecké spolky a sólové hráče a zpěváky z krajů, které svou návštěvou poctil. Úspěch byl neskutečně zdařilý.

A pak už bylo rozhodnuto. 26. září 1892 zakotvila loď Saale v americkém přístavu. Část Dvořákovy rodiny se tak ocitla v novém světě. Český skladatel byl vřele přivítán krajany, také budoucími kolegy z konzervatoře. Jak se mu New York líbil? Rád se procházel Manhattanem, kde se soustřeďoval obchodní ruch, z nábřeží pozoroval čilou frekvenci parníků (nahradily mu lokomotivy z domova), netrpělivě vyhlížel ty z Evropy, které přivážely dopisy od dětí. Nad každým psaním se radoval. A co psal několikrát týdně otec Dvořák?

Josef Jan Kovařík

„Drahé děti! Copak asi všichni děláte? Buďte hodní a poslouchejte babičku, to bude pro nás, a zvláště pro mě vždy velkou útěchou. Chodte, to vám povídám, často do kostela, pomodlete se vroucně, tj. to jediné, co vám i mně a mamince dává útěchu... Pán Bůh vás opatruj. Líbá vás váš otec Antonín Dvořák.“

Dvořákovi velmi imponovalo, že se v Americe pořádá převážně každý koncert dvakrát: jednou pro posluchače majetné za vysoké vstupné, podruhé za ceny nízké. Svému příteli do Čech píše: „Co, to je něco! Mně se to líbí. Proč by tak chudák, který se celý týden o kousek chleba plahočí, neměl poznat Bacha, Mozarta, Beethovena atd., taková klasická díla se zde nejvíce dávají a koncerty jsou přeplněné.“ Dvořák nikdy nezapomněl, z jakých kořenů pochází. A také obdivoval přírodu v Central Parku, měl nesmírnou

Otilie Dvořáková
(6. 6. 1878 – 5. 7. 1905)

Anna Dvořáková
(13. 1. 1880 – 10. 9. 1923)

Magdalena Dvořáková
(17. 8. 1881 – 25. 3. 1952)

Antonín Dvořák II.
(7. 3. 1883 – 20. 6. 1956)

Otakar Dvořák
(9. 2. 1885 – 15. 9. 1961)

Aloisie Dvořáková
(4. 4. 1888 – 28. 4. 1967)

radost, když v něm objevil holuby, kteří mu připomínali holuby z Vysoké. Velice často pak musela jeho radost sdílet rodina, včetně Kovaříka, častými procházkami tímto směrem.

Samozřejmě byla pro Dvořáka nejdůležitější práce se studenty na konzervatoři. Pedagog byl zkušený, věděl ale, že výsledky se nedostaví hned. Jeho cílem bylo z nadaných žáků vychovat uznávané umělce, kteří budou skládat americkou hudbu. Věřil, že zdrojem takové hudby bude, jako ve všech zemích světa, lidová melodie. Upozorňoval na černošské spirituály a na píseň indiánskou. Tím Američanům naznačil cestu k jejich vlastní hudbě. Věděl, že nestačí předepsat nějaký recept, ale že musí přijít silná tvůrčí osobnost. Samozřejmě učil své americké žáky mnohem víc. V tom byla jeho genialita, která se osvědčila už na Pražské konzervatoři.

A tak v pilné práci a poznávání nového prostředí, v nadšení i stesku, uplynul jeden školní rok. Na prázdniny se Dvořákovi chystali domů. Jenže domů se chtěl po čtyřech letech podívat i Josef Jan Kovařík, který zorganizoval lákavou změnu programu. Jakou, o tom zase příště.

– Mgr. Milada Kučerová

Rodina Dvořáků na dvoře v New Yorku

Bystrzyca w Błędowicach

Do naszego Zboru w piątek 29 października zawitał chór z parafii w Bystrzycy oraz Panie z klubu kobiet z Panią Prezes Janiną Turek.

Po krótkim i serdecznym przywitaniu na placu kościelnym przeszliśmy do kościoła, gdzie nasza Pani Pastor Renata Firla opowiedziała o historii kościoła, o pracach renowacyjnych, jakie się toczyły i toczą, a także szczegółowo opowiedziała o organach, które zostały gruntownie wyremontowane i odnowione – piękno dźwięku tego instrumentu można było podziwiać w trakcie krótkiego pokazu wykonanego przez organistę z bystrzyckiego zboru, Pana

Adama Pedolę. Spotkanie uświetnił mini koncert chóru – odśpiewano 2 pieśni, Przez dobrą moc (melodia kubańska) i Słysz, słysz w opracowaniu muzycznym dyrygenta chóru Jana Kubeczki. Po zwiedzaniu i koncercie przeszliśmy do salki, którą na przyjęcie przygotowała nasza Pani kościelna Mirka, poczęstunek uszykowały Panie z naszego Zboru. Na zakończenie spotkania Nasi mili Goście przekazali ofiarę na rzecz Zboru – Bóg im zapłać. Zadowoleni wsiedli do autokaru by

kontynuować wycieczkę. W planach naszych gości było zwiedzanie Datyń.

Na sam koniec dodam, iż spotkanie odbyło się dzięki inicjatywie Pani Danki Włosok – Pindur pochodzącej z niedalekiego Szonowa.

– Danuta Śmitowska

Podzimní brigáda

22. října proběhla v okolí kostela brigáda, v rámci níž se zahrabovalo listí a pálily se suché větve.

Děkujeme členům našeho sboru (paní farářce s manželem, presbyterům a dorostenci Tadeášovi), že zkrášlili areál našeho kostela.

Recepta na cały rok

*Bierzemy 12 miesięcy,
oczyszczamy je dokładnie
z goryczy, chciwości, małostkowości i lęku,
po czym rozkrajamy każdy miesiąc
na 30 lub 31 części tak, aby zapasu
wystarczyło dokładnie na cały rok.
Kazdy dzień przyrządzamy osobno
z jednego kawałka pracy
i dwóch kawałków pogody i humoru.
Do tego dodajemy trzy duże łyżki
nagromadzonego Optymizmu,
łyżeczkę tolerancji,
ziarenko ironii i odrobinę taktu.
Następnie całą masę polewamy dokładnie
dużą ilością miłości.
Gotową potrawę przyozdabiamy bukietem uprzejmości
i podajemy codziennie z radością
i filiżanką dobrej, orzeźwiającej herbatki.*

Přespávačka našeho dorostu

Naše cesta začala v sobotu ráno 20. listopadu. Nevyhnuli jsme se brzkému vstávání, protože sraz byl už o půl deváté. Jakmile byla naše výprava kompletní, nastoupili jsme do prvního vlaku, který nás zavezl do Českého Těšína, kde jsme přestoupili na další, který dojel na naši konečnou stanici. Hned zrána jsme museli podstoupit „výšlap“ k našemu ubytování. Ten nebyl nijak příjemný, protože počasí nám vůbec nehrálo do karet, a po jeho absolvování jsme se dohodli, že plánovaný výlet na Filipku opravdu necháme na příští rok. Byla zima a přšelo, ale všichni jsme se s tím poprali a došli jsme na chatu Hrádek, kde jsme měli strávit zbytek dne a noc.

Ubytování bylo moc hezké, rozdělili jsme se do pokojů a ve volném čase, který nám zůstal před obědem, jsme se vybalili a porozhlédli po chatě. Když přišel čas oběda, dostali jsme kuřecí řízký s bramborovou kaší, které všem chutnaly. Pak přišel na řadu opravdu dobře připravený program, který nachystalo vedení. Hned v úvodu jsme si vyslechli vikáře Ondru Stroka, pak hovořila paní farářka Renata Firlová. Poté nastal čas na klasickou dorostáckou aktivitu – hry, a to nejen klasické, ale i nové, které někteří z nás nikdy nehráli, což nám vystačilo na dost dlouhou dobu. Asi kolem šesté hodiny jsme měli k večeři halušky se sýrovou omáčkou a kuřecím masem. S blížícím se večerem jsme si ještě zahráli pár her,

včetně populární karetní hry UNO, popovídali jsme si a poté jsme se všichni vrátili na pokoj, kde jsme zhlédli premiéru dílu StarDance. Ráno jsme po probuzení byli mrzutí, protože to znamenalo, že náš výlet na chatě Hrádek je u konce a nás všechny čeká cesta domů. Společně jsme posnídali, sbalili se, zahráli pár symbolických kol hry Mince a vyšli na nádraží, odkud jsme se vrátili vlakem zpátky do Havířova. Letošní přespávačku bych shrnula jako velmi užitečnou a plnou zábavy. Asi jediná výtka je to, že byla moc krátká, ale nevěsme hlavu, protože se v dalším roce opět uskuteční. Mezitím tu pořád máme náš skvělý pátkový dorost, kde se sice nepřespává, ale sranda je tam pořád stejná.

– dorostenka Amálie Zineckerová

Hurá, jsme zpět!

Nedělní škola je od září po dlouhé pauze v plném proudu a my vyučující jsme moc rádi, že se s vámi dětmi opět můžeme setkávat a povídat si různé příběhy z Bible.

A čemu jsme se od září věnovali? Tématem našich lekcí byla podobenství. Rozebírali jsme příběhy, které sdílel Ježíš se svými učedníky a zástupy, hráli jsme hry a také tvořili. Hned na první lekci, kdy se probíralo podobenství *O dvou stavitelích*, děti složily obrovský domeček z papírových cihel. Dále jsme například malovali květináče k podobenství *O rozséváči* nebo kreslili to, co je pro nás cenné, když se probíralo podobenství *O boháči a Lazarovi*.

Moc bych chtěla všechny děti pochválit za účast v nedělní škole, jsme vděční za každého z vás a je radost s vámi pracovat. Rovněž děkuji rodičům za skvělou spolupráci, vstřícnost a ochotu pravidelně vozit děti do kostela. Na závěr bych chtěla vyjádřit vděčnost našim vyučujícím Emčičce Klímszové, Pavlíně Volné a Tereze Jačmeníkové za jejich službu v nedělní škole a přípravu lekcí pro děti. Je vidět, že do toho vkládají kus sebe a že je to baví.

– Kateřina Kubiczková, vyučující NŠ

Laudate na cestách

Vstupem do nového školního roku se nemluvílo o ničem jiném než o tom, jak se bude v podzimním období vyvíjet pandemie Covidu-19. My členky pěveckého souboru Laudate jsme se již v loňském roce musely přizpůsobit nařízení vlády o zákazu zpěvu. Bylo to jedno z nejtěžších období, ve kterém jsme si uvědomily, jak nám společný zpěv chybí. Díky Bohu se od září opět setkáváme na společných zkouškách, ba co více: cvičíme, zpíváme a vystupujeme ostošest. Jsme rády, že jsme našimi písněmi mohly obohatit setkání v Životicích, kde jsme si s přítomnými sborovníky připomněly 140. výročí založení kaple. Po dvou letech jsme se se šenovskými sborovníky připojily ke společné bohoslužbě u příležitosti Památky založení šenovské kaple. První adventní neděli nás čekal společný pěvecký projekt s ostravskými zpěvačkami a vystupovaly jsme jak v kostele v Bludovicích, tak v Ostravě. Naše pěvecké turné jsme zakončily druhou adventní nedělí ve sboru ve Stonavě. Velkým obohacením pro nás bylo i to, že jsme u příležitosti všech slavnostních bohoslužeb vyslechly kázání různých pastorů naší církve: Janusze Kożusznika, Renaty Firlové, Vladislava Volného a Lucjana Klímszy.

Posledním zastavením sboru Laudate bylo setkání u kostelnice Mirky u příležitosti jejích narozenin. Přestože jsme si společně nezapívaly, těšily jsme se ze vzájemného společenství. Děkuji členkám Laudate za jejich práci, posvěcený čas a ochotu sloužit zpěvem i za hranicemi našeho bludovického sboru. Naše hudební těleso se v důsledku různých změn v posledním roce poněkud zmenšilo, a proto nám bude potěšením, když se k nám přidáte. Přejeme pokojný vánoční čas.

– Pavlína Volná

Už je to rok...

Rok od odchodu Rudka Volného, dlouholetého kurátora našeho sboru.

Už bylo snad všechno řečeno, napsáno a vysloveno. Pár slovy zhodnoceno – chybí nám všem.

A přece mě napadá myšlenka. Jakou jistotu jsme všichni pocítovali, když ON byl na schůzi presbyterstva, na koncertě, na nádvoří při našem příchodu na nedělní bohoslužbu. Rudek je tady, vše je, jak má být, vše je zařízené, on o všech problémech ví, nemůže být pochyb...

Vzpomínám také na výstavu jeho fotek v sálu na faře. Z jeho obrázků číselá pohoda, klid,

láska ke všem místům, obdiv ke krásným darům přírody i lidských rukou.

Obyčejné věci, pestrý květ, brouček, průhled přes kamennou zeď na moře...

Uměl obdivovat, hodnotit, chválit a sám to vůbec nevyžadoval.

Byl mu nadělen čas, který využil a nepromarnil.

Žádnou příležitost nepustil jen tak, nehledal výmluvy,

ale hledal způsoby. Hledal cestu a ona se mu vždy ukázala.

Nečekal nic od druhých a pokaždé začal u sebe.

– Jarmila Piechová

Życzenia urodzinowe

W uroczystym dniu urodzin
Pani Aurelii Jaworek składamy szczerze
i serdeczne życzenia długich lat życia
przepełnionych zdrowiem i opieką Bożą,
pogody ducha, wiary, nadziei, miłości.

*„Niech Ci Bóg
błogosławi co dnia,
niechaj w swojej opiece Cię ma, Jego łaska
niech trwa, niech Cię chroni od zła,
idź w radości,
w miłości, pokoju.”*

*Panie, umieść mnie w głębinach
Twego serca; trzymaj mnie tam,
udoskonalaj, oczyszczaj
i rozpalaj mnie wysoko,
aż moje „ja” całkowicie się
w Tobie rozpułynie...*

Vánoční přání

*„Gdy się Chrystus rodzi, i na świat przychodzi.
Ciemna noc w jasności promienistej brodzi.
Aniołowie się radują, pod niebiosy wyśpiewują:
Gloria, gloria, gloria, in excelsis Deo!”*

V očekávání na přibližující se vánoční svátky
a vstupu do nového roku 2022 přeji,
ať je naše srdce naplněno nadějí.
Nadějí, kterou nám přináší zvěst o narození
Božího Syna i jeho příchod.
Nadějí, která nás každodenně posiluje
a kterou nacházíme v samotném Bohu.

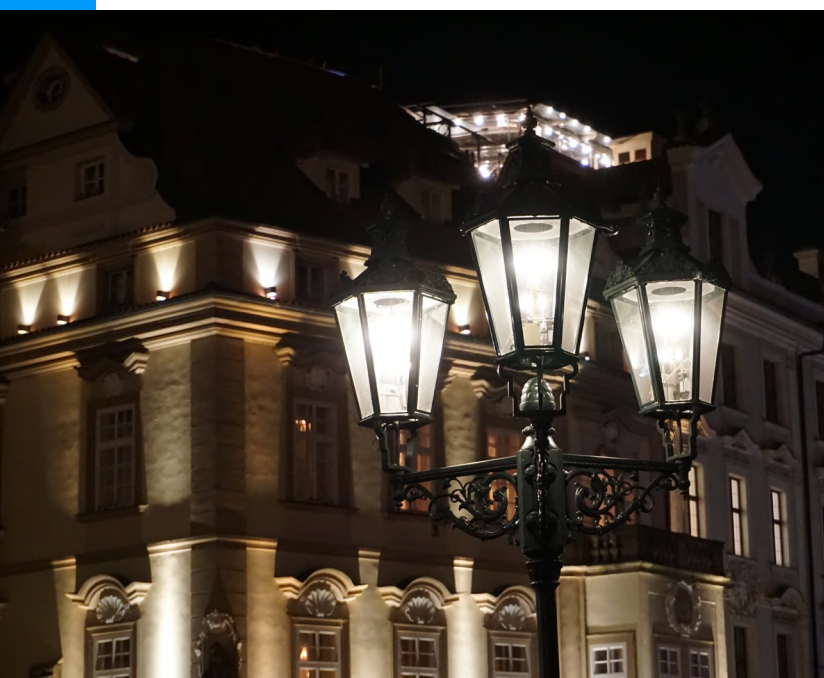
**Žyczmy wszelkich łask, dobra i nadziei
na czas Świąt Bożego Narodzenia
oraz Nowego Roku.**

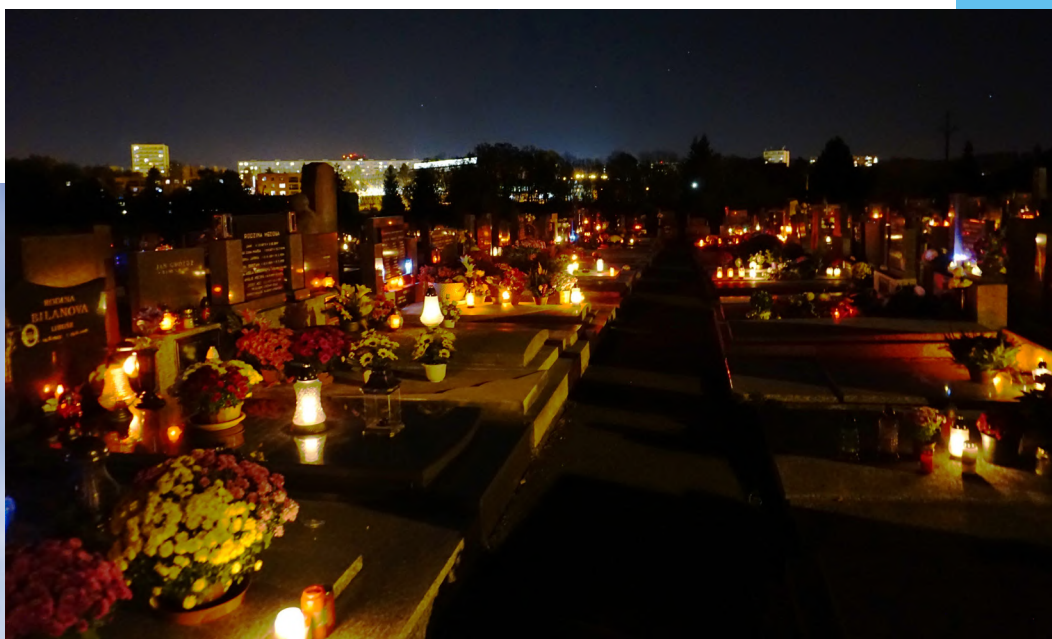
Za presbyterstvo sboru přeje farářka Renata Firlová

Fotogalerie začínajícího fotografa Matyáše Volného

Dorostenec Matyáš Volný si letos na podzim ze svých úspor pořídil fotoaparát značky Sony. Od té doby věnuje fotografování spoustu volného času. Mnohé fotky v zimním Bludovickém informátoru jsou jeho dílem. Kdo ví, možná v budoucnu budeme mít ve sboru v Bludovicích o jednoho fotografa víc.

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

ZIMA 2021

Křty

Maxim Pröll
Michal Pröll a Žaneta roz. Olejarová

Radim Kirvej
Radim Kirvej a Linda Peterová

Klára Klimešová
Adam Klimeš a Tereza roz. Levá

Anna Tillová
Jakub Till a Lenka Tillová

Matyáš Hronek
Jan Hronek a Anna Darfášová

Diana Danel
Marek Danel a Eva roz. Vratná

Alex Zahradník
Kateřina Zahradníková

Natálie Zahradníková
Petr Zahradník a Kimberley Ferková

Vanesa Gorolová
Jan Gorol a Adriana Zahradníková

Rozárka Černá
Marián Kaleja a Tamara Černá

Adriana Lakatošová
Jaroslav Lakatoš a Tamara Černá

Viktorie Tereza Matušková
Tomáš Matušek a Monika roz. Krosáčová

Edward Owczarzy
Marian Owczarzy a Vendula roz. Molendová

**Daniela Suchá, Laura Suchá,
Emma Suchá, Petr Suchý**

Jubilanté

90 let
Aurelia Jaworkowa, Bludovice
František Vaněk, Bludovice

85 let
Irena Jeleňowa, Bludovice

70 let
Josef Ožana, Datyně
Miroslava Olšáková, Datyně
Jarmila Bilanová, Bludovice
Dagmar Motlochová, Havířov

60 let
Liběna Gulová, Havířov
Renáta Krucinová, Bludovice

50 let
Kateřina Michalíková, Havířov

Svatby

Lukáš Klingora a Teresa Bilanová

Marcel Kaniok a Kristýna Tyrlíková

Jan Oračko a Božena Mitrašová

Pohřby

Vladislav Korzec,
90 let, Šumbark

Leon Świder
88 let, Bludovice

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov - Bludovice

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček